

Η άλωση και καταστροφή της Καισαρείας

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η φοβερή άλωση και καταστροφή της Καισαρείας, της φημισμένης Καππαδοκικής Μητρόπολης, από τους Τουρκομάνους των Εμίρηδων Santuk και Afsin κατά πάσα πιθανότητα στα τέλη Ιουνίου/αρχές Ιουλίου 1067.

Πράγματι, ήδη από το 1064, με την άλωση του Άνιου, το ΒΑ σύνορο της Αυτοκρατορίας βρισκόταν υπό κατάρρευση, ενώ ήδη οι πρωτοεμφανιζόμενοι (από το 1062) στην Σύρια Τουρκομάνοι του δραστήριου Εμίρη Afsin «κατέστρεφαν τα πάντα» (Ματθαίος Εδέσσης 45-9) και απειλούσαν όλο τον νότιο τομέα του Μικρασιατικού συνόρου (Αντιόχεια, Έδεσσα, Ιεραπολεις (Manbij), Άδανα, Ταρσός). Οι Σελτζούκοι όμως, μαζί με στίφη Τουρκομάνων σε μια τρομερή επιδρομή που κράτησε 8(!) μήνες (Δεκέμβριος 1066-Ιούλιος 1067) επέδραμαν στον κεντρικό τομέα, ισοπεδώνοντας τα πάντα, καίγοντας χωριά, λεηλατώντας επαύλεις και μοναστήρια, εκτελώντας μοναχούς, και αρπάζοντας χιλιάδες αιχμαλώτους και ζώα σαν λεία.

Η Αυτοκρατορική άμυνα μετά την απίστευτη πολιτική του ανεκδιήγητου Κων/νου Δούκα βρισκόταν σε χάλια, αν όχι τραγική κατάσταση, αφού οι οικονομικές

περικοπές και το εν γένει αντιστρατιωτικό πνεύμα είχαν σαρώσει το στράτευμα, που ήταν ήδη αποδυναμωμένο από τον τραγικό εμφύλιο πόλεμο του 1057. Η κατάσταση ήταν τέτοια, ώστε ο Ατταλειατής να τραβάει τα μαλλιά του γιατί «Οι στρατιώτες δεν ήταν τόσοι όσοι έπρεπε να είναι, οι στρατιωτικοί κατάλογοι ήταν αλαλούμ, τα όπλα και οι σημαίες τους ήταν της πλάκας, ενώ οι καλύτεροι στρατιώτες είτε αποστρατεύονταν για να γίνουν... δικηγόροι και γραφείς, είτε πήγαιναν απλά στα σπίτια τους, αφού ο Αυτοκράτορας δεν «πλήρωνε» ενώ ακόμα και ο «ειρηνιστής» Ψελλός διαμαρτυρόταν ότι ο Αυτοκράτορας το είχε... παραξηλώσει στις περικοπές του Στρατού.

Οι μόνοι βασικά που πληρώνονταν και μάλιστα ακριβά, ήταν οι περίπου 8.000 Νορμανδοί, που με τους ηγέτες τους Herve Φραγκοπουλο, Robert Krispin και Rimbault έκαναν ότι μπορούσαν, αλλά μάλλον αυτό δεν ήταν αρκετό, γιατί ήταν διεσπαρμένοι σε «Τάγματα» των 500-1000 ανδρών σε μια τεράστια έκταση 150.000 τμ, από την Τραπεζούντα μέχρι την Συρία, και φυσικά δεν μπορούσαν να είναι παντού. Τα χειρότερα όμως δεν είχαν έλθει ακόμη...

Τον Ιούνιο του 1067, οι προαναφερόμενοι εμίρηδες με τα στρατεύματά τους (περίπου 15.000 άνδρες) μαζί με ένα στίφος από νεοφερμένους Τουρκομανούς Yanguya υπό τις διαταγές του κοντοστούπη νεαρού Εμίρη Χρυσοσκουλου, (Xtric) επέπεσαν σαν ακρίδες πάνω στην Καισαρεία, της οποίας τα τείχη ήταν σε άσχημη κατάσταση μετά από παραμέληση ετών, ενώ η φρουρά της δεν φαίνεται να ήταν ιδιαίτερα μεγάλη. Μετά από σύντομη πολιορκία, η πόλη έπεσε, και ακλούθησε ένα όργιο σφαγής, που συνεχίστηκε ακόμα και μέσα στην ίδια την Μητρόπολη του Μεγάλου Βασιλείου, έναν πράγματι περικαλλή ναό, (από τον οποίο δεν σώζεται σήμερα ούτε πέτρα, ενώ ο Ιππόδρομος της πόλεως κειτόταν σε ερείπια όταν οι πρώτοι Σταυροφόροι έφτασαν στην πόλη, το 1097).

Οι Τούρκοι ήταν τόσο μανιασμένοι, ώστε έσφαξαν ανθρώπους και ζώα μέσα στον Ναό, ενώ προσπάθησαν να συλήσουν και το σκήνωμα του Άγιου, που είχε κτερίσματα αμύθητης αξίας. Ήταν όμως τόσο γερά κτισμένο, που κατάφεραν να πάρουν μόνο τα στολίδια που βρισκόταν στα πρόθυρα της λάρνακας, αλλά δεν μπόρεσαν να προχωρήσουν περισσότερο. Έφυγαν άπρακτοι, αλλά με κολοσσιαία λεία από χρυσό, ασημί, γούνες, αιχμάλωτους και ζώα, ενώ ήταν φανερό πλέον ότι η Αυτοκρατορική άμυνα ήταν για τα μπάζα, αφού δεν λεηλατούταν πλέον μόνο η μακρινή Αρμενία ή τα υψίπεδα της Σύριας, αλλά κανονικά Ελληνικά εδάφη, όπως ήταν η Καππαδοκία, ενώ σύντομα θα έπαιρνε σειρά η Γαλατία, Ξυνωρίδα, Παφλαγονία, Λυκαονία και ακόμα χειρότερα, η Φρυγία.

Πηγή: cognoscoteam / Ηλίας Αναγνωστάκης